

Pro učedníky to musela být studená sprcha. Až doposud zažívali s Ježíšem samé pěkné věci. Chvilé, na které se rádo vzpomíná. Mnohokrát se svým mistrem seděli u prostřeného stolu. Nejednou hodovali dokonce ve veliké společnosti v prostředí takřka stadiónovém, kde se jako zázrakem na každého dostalo. Učedníci viděli, jak Ježíš lidem pomáhá. S údivem opakovaně spatřili, jak Ježíš navrátil zdraví lidem beznadějně nemocným. Kolik z jeho úst slyšeli působivých kázání při bohoslužbách i mimo ně. U kolika obyčejných setkání byli, kdy Ježíš účinně poradil těm, kdo se ocitli v nouzi. A těch hodin a hodin, jež všichni strávili v přátelském rozhovoru o světě, o lidech, o Bohu. Byly to pěkné chvíle, vydatné. Okamžiky, jaké posilují chuť život.

Sestry a bratři, až doposud učedníci mohli jen sčítat zisky. Doprovázení Ježíše Nazaretského je nic nestálo. (Samozřejmě kromě nějakých těch nutných režijních nákladů.) Až doposud zažívali s Ježíšem samé pěkné věci. Žádný div, když na Ježíšovu otázku, za koho jej učedníci považují, apoštol Petr odpoví: ***Ty jsi Mesiáš, ty jsi Kristus.*** (29) Přesně

takového vladaře potřebujeme. Mocného a milosrdného. Takového člověka, který dokáže pomoci všem lidem, který se neštítí pomáhat všem lidem. Potřebujeme mít mezi sebou člověka, který dovede ostatním přiblížit Boha. Takový má být přislíbený mesiáš, abychom se v jeho přítomnosti necítili špatně a ohroženě, nýbrž abychom u něj zažívali, že Boží království je nám blízko, že právě pro nás je u Boha místo. A Ježíš splňuje tyhle představy o Boží vládě mezi lidmi. A proto Petr jako první člověk v dějinách vyznává o Ježíšovi, že je Kristus. Bohem poslaný mesiáš, obnovitel světa. Až doposud učedníci mohli sčítat zisky a tak jim to pěkně do sebe zapadá. Ježíš = přínos pro život.

Ani my nemáme daleko k Petrovu náhledu. Máme podobné názory na Boží království, na Boží blízkost. Od Pána Boha očekáváme, že nám nějak s životem pomůže. Kde si nevíme rady, očekáváme, že v Boží moudrosti nalezneme směr. Když jsme sami, vyhledáváme v Božím lidu společenství. Kde nám docházejí síly, očekáváme, že nás Bůh podpoří a upevní naše chatrné zdraví. Kde nezvládáme těžké životní situace, očekáváme, že on nám ulehčí a zmírní jak ony vypjaté situace, tak i náš vypjatý strach. Ano, jaksi podvědomě očekáváme, že s Bohem budeme sčítat jen a jen zisky. Pozorovatel zvenčí by řekl: Náboženství má být přínosné pro jednotlivce a prospěšné pro společnost. Když uvážíme, co všechno učedníci s Ježíšem zažili, nutně v jejich očích splňoval kritéria úspěšného náboženského vůdce: laskavý vztah ke všem, poutavá kázání, moudré rady, zázračná uzdravení, sycení hladových, nepřetržitý pobyt na cestě za ztracenými ovci. Víc už si snad nelze přát.

Ty jsi ten pravý, vyzná Petr. ***Ty jsi Mesiáš, ty jsi Kristus.*** Mohlo by se zdát, že Petrova víra dosáhla vrcholu. Z věroučného hlediska lze o Ježíšovi sotva povědět víc, než že je od Boha zaslíbený a poslaný Mesiáš. A přece! A přece se zdá, jako kdyby právě na tenhle okamžik Pán Ježíš čekal. Vyčkával, než učedníci po jeho boku dozrají k vyznání Krista. K prohlédnutí, kdo vlastně je Ježíš.

učit, že ...

A začal je

31)

Jsme přesně v polovině evangelia (ano, Marek si dává záležet na vyváženém umístění doprostřed své knihy), jsme přesně v polovině evangelia a Ježíš

teprve

začíná učit.

A začal je učit, že Syn člověka musí mnoho trpět, být zavržen od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a třetího dne vstát.

(31)

Maličko nyní odbočím. Je psáno: **Ježíš je začal učit**. Křesťanství je učení. Úterní dopoledne trávívám na církevní konzervatoři v Olomouci. Učím tam prváky a druháky základní orientaci v Písmu svatém. Minulé úterý jsem doplňkově zkoušel jednu studentku, která zameškala mnoho hodin. Něco věděla, ale ocitla se v úzkých, když jsem ji žádal, aby stručně pověděla, co Ježíš dělal mezi lidmi. „Přinesl spásu,“ omílala naučenou odpověď. „No dobrá,“ namítl jsem, „ale jak ji přinesl, co při tom dělal?“ Nepodařilo se mi z ní vypáčit, že chodil mezi lidmi a mluvil s nimi, kázal jim, vyučoval je. Křesťanství je učení. My pro ně zpravidla používáme jiné nálepky – v obecném pohledu je křesťanství náboženství, víra, vyznání. Kdybychom však měli možnost hovořit s prvními křesťany nebo dokonce se samotným Ježíšem, nejspíše by o svém životním postoji mluvili jako o učení. Vždyť Ježíš své příznivce nazval učedníky a oni jej titulovali „Rabi“, což znamená „Mistře“. A po svém slavném vzkříšení svěříje Kristus učedníkům misijní úkol se slovy:

Jděte ke

všem národům a získávejte mi učedníky... A uče je, aby zachovávali vše, co jsem vám
přikázal. (M
atouš 28,28)

Křesťanská víra se v nikom nezrodí sama jako nějaký dobrý pocit v nitru. Křesťanství je třeba se učit. Načerpat do sebe informace, které jsem sám od sebe neměl. Každý chrám, každý kostel i tato modlitebna jsou svým způsobem učebnami. Jsou místem, kde se učíme znát Boží cesty. A jak už to tak ve škole bývá, někdo učení chápe snáze, někdo obtížněji.

A začal je učit, že Syn člověka musí mnoho trpět, být zavržen od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a třetího dne vstát. Taková řeč se učedníkům nelíbí.

Až doposud sčítali zisky. Ježíš, který pro ně znamená plus, najednou mluví o mínusech. Utrpení, zavržení, smrt se nehodí na cestu Božího člověka. Takhle si přeci víru v Boha nepředstavujeme. Víra má přece život ulehčit, nikoliv zkomplikovat, domnívá se Petr. Ježíš vyvolává v učednících rozpaky.

tr si ho vzal stranou a začal ho kárat.

(32)

Petr Ježíše napomíná, ať tak ošklivě nemluví. Pořád ještě myslí na všechny ty pěkné chvíle, které spolu prožili. Touží, aby nikdy neskončily. „Pane, nechod do Jeruzaléma, když tě tam nic dobrého nečeká. Zůstaň s námi v klidu na venkově.“ Petr má svou představu Božího zachránce a vadí mu, že ji Ježíš boří. Snad kdyby si Ježíš nechal ty černé vyhlídky pro sebe, ale on **o tom mluvil otevřeně.**

(32)

Utrpení a smrt patří k životu mesiáše. Boží služebník se problémům nevyhne. Naopak – nutně narazí u těch, kdo mají ve světě moc.

Musí být zavržen od starších, velekněží a zákoníků.

Poněvadž svět sčítá zisky. Nahoru se dostává ten, kdo získá nejvíc – nejvíc peněz, nejvíce hlasů, nejvíce vlivu.

Zavolal k sobě zástup a učedníky, čteme dál. (34) Ježíš učí všechny své posluchače, nejen nejbližší příznivce. Až doposud sčítali zisky. Následovat Ježíše znamenalo prožívat pěkné a neobvyklé věci. Nyní doba dozrála a veřejnost se dovтіpila – tenhle Ježíš přišel od Boha. Tenhle Ježíš zaručeně zná cestu k Bohu. Tenhle Ježíš je mesiáš. Když už tedy lidé vědí A, naučí je Ježíš znát B. Postupně před nimi otevírá abecedu víry.

Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.“

(34)

S čím máme jít za Ježíšem? Kristus neříká „Vezmi svůj měšec s penězi, vezmi svou dobrou pověst, vezmi své spokojené vztahy. Vezmi svůj dům, svou spíž, své štěstí – zkrátka užívej si s Bohem zisky a následuj mne.“ Výbava na cestu víry je popsána jinak.

Zapři sám sebe.

Odlož své zisky, všechno, na čem si zakládáš a co je pro tebe a tvou rodinu tak důležité. Odlož své představy o požehnaném životě, poněvadž ty představy samotné ti požehnání nepřinesou.

Bud' se mnou,

říká Pán,

následuj mne

a ve společenství se mnou nalezněš opravdový zdroj požehnaného života.

Kdo přijde o život pro mne a pro evangelium, zachrání jej.

(35)

Výstižnou zkratkou to pověděl Pán: **Vezmi svůj kříž.** Vzít a nést svůj kříž, tahle zkratka se ujala nejen v církvi. Někdy nabývá až jakýchsi poetických rozměrů. Já ale nyní připomenu, že kříž tehdejší čtenáři a posluchači vnímali jako popravčí zařízení, jako destrukci života. Jako to, co život ničí.

**Vezmi svůj kříž a
na**

následuj mne

cestě

za Bohem.

Předstup před Stvořitelem se svým křížem – s tím, co se ti v životě nepovedlo. Co se ti pořád a pořád nedaří, kde se marně snažíš zlepšit vztah k druhým lidem. Předstup před Stvořitelem se vším, co tvůj život znepřijemňuje a drtí jako zhoubná nemoc. Svěř se i tam, kde nejsi silný, úspěšný a uznávaný. Se mnou si to můžeš dovolit, klidně

mne následuj

, říká Kristus, vždyť i má cesta vede velikými problémy, utrpením a smrtí.

Kdo by chtěl zachránit svůj život, ten o něj přijde.

(35)

Nechod' před Boha s tím, co se ti povedlo, a nedomnívej se, že nabyté štěstí a zisky jsou důkazem, že nás Bůh zachránil.

Co prospěje člověku, získá-li celý svět, ale ztratí svůj život?

(36)

Nestavěj svůj život na ziscích a úspěších, byť bys je přijal z Boží ruky. Stavěj svůj život na následování poníženého Krista, na společenství se svým Pánem. Nenechávej si svá zraněná, zranitelná místa pro sebe. Když se o ně děláš, tehdy získáváš život.

Napsal uživatel Jiří Tengler

Sobota, 20 Únor 2010 23:03 - Aktualizováno Sobota, 20 Únor 2010 23:04

Sestry a bratři, před námi je postní období. Doba, kdy se nám opět připomene, že život se neobejde bez bolesti. Také dnes mnoho lidí sní sen apoštola Petra o životě bez problémů. Nesdílejme onen petrovský blud, který nabádá vyhnout se problémům, jako kdyby bylo možné žít život bez nich. Problémy a trápení budou pořád. Ježíš nás zve k následování. Buď půjdeme tou starou, širokou cestou a budeme pořád jen hledět na zisky a s problémy s nebudeme vědět rady. Anebo – a to je možnost, za kterou se nemusíme stydět, třebaže je v současnosti menšinová – anebo tedy půjdeme novou cestou, cestou proslapanou Ježíšem a i v potížích se budeme svěřovat Bohu s důvěrou, že náš život zachrání a nevydá zkáze. Amen.

1. Korintským 13,1-8.13 □□□□□□□□□□71; 191; 326; 308; 206□□ □□□□□□□□□□Izajáš 53,7-12

Kázání na masopustní neděli 14. února 2010.